

Uusi seurakunta syntyi Juuassa Pohjois-Karjalassa 10.10. Seurakuntalapsi sai nimekseen SUOMEN VANHALUTERILAINEN SEURAKUNTA. Synty herätti yllättävän voimakkaan reaktion. Kulovalkean tavoin uutinen levisi aina Hangosta Inariin. Häly oli niin voimakas, että voitaisiin käyttää sanontaa: *"Kun kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyi hän ja koko Jerusalem hänen kanssaan"* (Matt.2:4). Saattaahan olla, että Herodeksella on pahat aiheet myös tätä uutta lasta kohtaan.

Joka tapauksessa eivät kaikki reaktiot ole olleet kovin myönteisiä. Esimerkkinä mainitsen ohessa julkaistavan piispa **Wille Riekkisen** kannanoton.

Kaikkikin herätysliikkeet ovat aikoinaan syntyneet protestiliikkeinä, mutta kirkko on esimerkillisesti hoidellut homman kotiin. Protesti on hiipumistaan hiipunut ja herätysliikkeen identiteetiksi on muotoutunut ja kutistunut oleminen kirkon rikkautena. Tästä käsin lienee tulkittavissa piispa Riekkisenkin epätoivoinen toivomus vanhaluterilaisia tarkoittaen, että "heillekin on sija äiti-kirkossa."

Luonnollisina tulijoina seurakuntaamme näemme kaikki, jotka ovat tavalla tai toisella Tiililän, Muroman ja Saarnivaaran lapsia. Tässä yhteydessä on muistettava, että näillä kaikilla oli myös hyvät suhteet herätysliikkeisiin. Urho Muroma halusi koota kaiken sen hyvän, mitä vanhat liikkeet omistivat. Osmo Tiililälle oli erikoisen rakas rukoilevaisuus. Vanhemmat muistanevat, kuinka "Kirkkokansan herätyspäiville", joissa Tiililä piti esitelmiä, uskovat kokoontuivat yli rajojen. Uuras Saarnivaara teki ansiokkaan päivätyön sekä Raamattuopistolla että Kansanlähetyksessä. Itse hän sai ratkaisevia vaikutteita lestadiolaisuudesta. Moni ei ehkä muista, että Kansan Raamattuseura on joskus kustantanut Saarnivaaran kirjallisuutta. Joten odotamme hyvin monen vanhan ja uudemman herätysliikkeen jäsenen tuntevan omakseen meidän oppiperustamme. Toki ei ole poissuljettu sekään, että herätysliike kokonaisuudessaan lähtee mukaan.

Aivan erikoisesti katseet kääntyvät Urho Muroman perustamaan Suomen Raamattuopistoon ja Kansanlähetykseen, jonka piirissä Saarnivaara viimeksi suoritti elämäntehtävänsä. Olisihan se peräti outoa, jos näiden taholta oltaisiin torjumassa omien oppi-isien perintöä. **Nyt otetaan herätysliikkeistä mittaa!** Kuinka moni niistä ei vain teoriassa, vaan myös käytännössä tunnustautuu uuspietistiseksi, ja kuinka moni sanoo: en tunne sitä miestä! Onhan surkeaa, jos joku herätysliike tai yksityinen uskova leivän tähden kieltää jalon aateperustansa. Kun Kansanlähetyksessä syntyi 60 -luvun lopulla, jo silloin, jopa teologien piirissä esitettiin ajatus oman kirkkokunnan perustamisesta. Herätysliikkeeseen tyytyminen onkin sittemmin osoittautunut vääräksi ratkaisuksi. Herätyksen mehut ovat puristuneet tarkkaan kansankirkon haureellisessa syleilyssä. Kansanlähetyksessä on joutunut vieraan ikeen alle.

On hämmästyttävää, että uuteen seurakuntaan liittymisen yhteydessä kuulee vielä vanhan fraasin "rintamakarkuruudesta" ja kirkon muuttamisesta "sisältä päin". Mutta mistä "rintamalta" nämä ovat karanneet? Eikö Suomen kirkollista kenttää hallitse laaja **konsensus**? Eihän meillä ole sotilaita, vaan yhteistyömiehiä. Eihän tämä ole rintamalta pakenemista, koska Suomessa herätysliikkeet ja muutkin hengelliset yhteisöt elävät sovussa kansankirkon kanssa, vaan tämä on Sodomasta lähtemistä ja Baabelista pakenemista. Jos ja kun seurakunta on muuttunut Sodomaksi, on luonnollista, että uskovat hankkiutuvat siitä pois. Pelkään, että rintamakarkuruudesta syyttäjät ovat itse "kuin ketut raunioissa", joille taistelu (kirkkotaistelu) on aivan vieras asia. Nämä käpykaartilaisuudesta toisia syyttävät ovat itse joutuneet häpeällisesti antautumaan. He ovat laskeneet aseensa. He ovat pettäneet Herransa ja Mestarinsa alistuen vieraan ikeen alaisuuteen. Heidät on tehty orjiksi. Heistä on paikallaan sanoa: "voi voitettuja". Sen sijaan lähtijät ovat ottaneet tosissaan Jumalan sanan, taistelleet sen puolesta, kunnes ovat väsyneet huomaten taistelun turhaksi. He eivät ole kuitenkaan antautuneet. He eivät ole joutuneet aseistariisunnan kohteeksi.

Mitä taas tulee kirkon muuttamiseen "sisältä päin", sitä on yritetty vuosikymmenestä toiseen. Mitä on saatu aikaan? Naispappeus tuli, uusi raamatunkäännös tuli, politiikka tuli, teologinen tiedekunta on jatkanut entistä rataansa. jne.

Siitä huolimatta, että paineet kirkosta lähtemiseen ovat jatkuvasti kasvaneet, suuresta ja turvallisesta (?) yhteisöstä lähteminen ei ole helppoa. Tunneperäinen suhtautuminen asioihin vaikuttaa suuresti. Hengellisesti ajatellen iso yhteisö on miellyttävämpi. Kansankirkko on lisäksi sen verran muotoutunut yhdeksi yhteiskunnan

kanssa, että siihen kuuluminen on osa kansalaiskuntoa ja -kelpoisuutta. Kirkosta lähteminen merkitsee kasvojen menettämistä. Sinä saatat olla hyvin alhaalle sosiaalisesti ajautunut yhteiskunnan jäsen, mutta sinulla on kuitenkin määrätty arvo ihmisten silmissä niin kauan kuin olet kirkon jäsen.

Vaikka jäsenistössämme voi olla myös kirkkoon kuuluvia, pyrimme määrätietoisesti toimimaan itsenäisenä ja omana yksikkönämme. Tarkoitus on edetä uuspietistiseksi kirkoksi.

Kun seurakunnan nimeen on liitetty "Suomen", tarkoittaahan se sitä, että pyrimme kokoamaan uuspietistisen lipun alle uskovat eri puolilta Suomea. Kansankirkon tilahan on eri puolilla Suomea periaatteessa yhtä heikko. Sanaan pitäytyvillä uskovilla lisääntyvät paineet kirkosta lähtöön kirkon uudistusten myötä. Täytyy antaa uskoville tunnustusta siitä, etteivät he ole olleet äkkipikaisia suhteessa kirkkoon. Päinvastoin heidän kirkkorakkauttaan on voitu kuvata raamatullisin termein: kaikki se kärsii! Siinä on ollutkin kärsimistä: naispappeus, raamatunkäännös, kirkon politisoituminen, Rooma-sopimus jne. Jokainen näistä on ollut kirkossa olevalle Jumalan kansalle oma kriisinsä, mutta se on kestänyt ja kärsinyt, valitettavasti sitten jatkossa usein myös hyväksynyt ja mukautunut.

Uskonnonvapauslaki antaa mahdollisuuden jokaiselle suomalaiselle toimia uskonasioissa omantuntonsa mukaan. Olemmeko käyttäneet tätä etuoikeutta, vai toimimmeko yhteisössä, jossa omatuntonne jatkuvasti tahriutuu ja haavoittuu? Luther sanoo: *"On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan."* Joku on sanonut, että aikamme suurin marttyyri on juuri omatunto. Omatuntohan vammautuu siitä, kun ihminen toimii vastoin parempaa tietoaan.

Herran kansaa kutsutaan eri puolilta Suomea rakentamaan Herran temppeliä!

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 3/99

